

λοιπόν στους αντίποδες, θέλησε να συνεχίσει τις σπουδές στον ελληνικό παραδοσιακό χορό και οι δρόμοι την έφεραν να κυριά την πόρτα του Greek Folk Dancers of NSW. «Ένα από τα πρώτα πράγματα που πρόσεξα είναι ότι το συγκρότημα αυτό έχει τον ίδιο ακριβώς τρόπο λειτουργίας με τα αξιόλογα χορευτικά που υπάρχουν στην Ελλάδα» δηλώνει.

Σπην συνέχεια τον λόγο ζητά ένας από τους αγγλοσάξωνες της παρέας. «Το όνομα μου είναι Γιώργος Αρρώνης» δηλώνει με κάθε σοβαροφάνεια. Προς σπυγή τα χάνω και του ζητώ να εξηγήσει. Χαμογελά. «Είμαι.. επίτομος Κυθηριώτης» μου εξηγεί. «Το πραγματικό μου όνομα είναι Neville Howard». Τον φαντάζομαι στην έξω ζωή να συστίνεται με την φράση: «Γειά σας, είμαι ο Γιώργος». «Κάποιες φορές το κάνω» ομολογεί γελώντας. «Επέλεξα το όνομα αυτό γιατί οι περισσότεροι οδηγοί ταξι στην Αθήνα έχουν το όνομα Γιώργος, και Αρρώνης γιατί είναι ένα από τα επικρατέστερα επίθετα στη Κύθηρα».

Ωρα να σοβαρευτούμε όμως. Ρωτώ λοιπόν τους λόγους που τον οδήγησαν εδώ. «Έμαθα να χορεύω σε γάμους και άλλες εκδηλώσεις, μου άρεσε η ελληνική μουσική και ήθελα να μάθω περισσότερα» μου εξηγεί. Η σχέση του με τον ελληνισμό όμως δεν σταματά στον παραδοσιακό μας χορό. Όχι μόνο ξέρει να μιλά αλλά και να διαβάζει Ελληνικά. «Η γυναίκα μου και τα δυο παιδιά μας είναι καλύτεροι όμως. Διαβάζουν τις εφημερίδες και αρχαία ελληνικά κέιμενα». Όσο απίστευτο και αν ακούγεται αυτό, η εξήγηση είναι απλή: και οι δυο γόνοι της οικογένειας Howard είναι καθηγητές πανεπιστημίου αλλά και ερευνητές Αρχαίων Ελληνικών.

Γυρίζω στον έτερο Αυστραλό της παρέας. Ονομάζεται Chris Mooney και είναι παντρεμένος με την Μαίρη, ελληνίδα στην καταγωγή και μέλος όχι μόνο του χορευτικού, αλλά και της μικρής αυτής παρέας. Ρίχνοντας κλεψτές ματιές στην και Mooney, ρωτώ αν ήρθε εδώ με το... ζόρι. Με... διαψεύδει. Έρχομαι εδώ γιατί μου φέρεται η ελληνική μουσική και ο παραδοσιακός ελληνικός χορός» εξηγεί. Το ζεύγος ξεκίνησε τα μαθήματα μαζί, αλλά στην

πορεία πάντα ο Chris – ο Χρήστος όπως τον φωνάζουν χαϊδευτικά άπαντες στο χορευτικό – εκείνος που έγινε ποι φανατικός, αλλά και... μουρμούρης κάθε φορά που οι περιστάσεις απαγορεύουν την προσέλευση στα μαθήματα. «Το έχουμε κατανήσει οικογενειακό εδώ» επεμβαίνει η Σου Λιακάτου. «Η Μαίρη είναι κουνιάδα μου, ενώ εδώ χορεύει και η αδελφή μου αλλά και η μητέρα μου. Ξεκίνησα εγώ, και μετά ξεκίνησε και η κόρη μου, μετά η Μαίρη, ο Χρήστος, η πεθερά μου. Έχουν περάσει πάνω από 3 χρόνια από την μέρα που ξεκίνησαμε».

«Εκείνο που προσωπικά με ευχαριστεί εδώ» συνεχίζει η Τούλα Πειρλέγκα, «είναι η μεγάλη γκάμα χορών. Δεν πρέπει απαραίτητα να επικεντρώνεσαι σε μια μόνο γεωγραφική περιοχή της Ελλάδας, αλλά να έχεις την ευκαιρία να μάθεις χορούς από όλα τα μήκη και πλάτη της πατρίδας μας».

Η ώρα όμως έχει περάσει και ο δάσκαλος καλεί τους μαθητές να επιστρέψουν στις θέσεις τους. Ωραία η κουβέντα αλλά κάπου εδώ πρέπει να μπει ένα τέλος. Ένα τελευταίο μήνυμα από την Σου Λιακάτου: «Είναι πολύ σημαντικό για μας να μαθαίνουμε όχι μόνο τα βίαια, αλλά και την ιστορία του κάθε χορού. Και ο Βασίλης δεν είναι απλά ένας ακόμη χοροδιδάσκαλος, αλλά και βαθύς γνώστης της ιστορίας της παράδοσης μας».

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Λίγες μέρες αργότερα είμαι στο τηλέφωνο με τον δάσκαλο και ιθύνων νου του Greek Folk Dancers of NSW «Ο Θρασύβουλος». Αν μου ζητούνε κάποιος να τον περιγράψω, η απάντηση θα πάντα απλή: κινητή εγκυλοπαίδεια!!! Ίσως για αυτό να ευθύνεται η άλλη του υπόσταση, η επαγγελματική. Καθηγητής ιστορίας γαρ, και έτσι εξηγείται εν μέρει η εμμονή του με το χθες και την προσπίλωση του στην εξέρεση της ρίζας του αντικειμένου με το οποίο ασχολείται. Το οποίο στην προκειμένη περίπτωση είναι ο ελληνικός χορός, όπως ακριβώς μας το έχουν παραδώσει οι πρόγονοι μας, χωρίς περιπτά φρου φρου και αρώματα, αλλοιώσεις και μεταμοντέρνες παρεμβάσεις.

Εξ ου λοιπόν και παρορμητικός αλλά και ενθουσιώδης, δηλώνει – και είναι ποτός υπηρέτης της παράδοσης και πάντα πρόθυμος όσο και έτοιμος να μοιραστεί τις εγκυλοπαϊδές του γνώσεις προς κάθε κατεύθυνση και με κάθε ενδιαφέρομενο. Καλή ώρα ο γράφων. Δύο ώρες στο τηλέφωνο και πέραν του ακράπτου σχεδόν ενθουσιασμού και του πάθους του συνομιλητή μου περί κάθε που εφάπειται –έσω και απειροελάχιστα – με τον παραδοσιακό ελληνικό χορό και τις παραμέτρους του, εκείνο που έχω πρωτίστως αποκομίσει είναι μια μεγάλη γκάμα πληροφοριών, οι οποίες για να καταγραφούν απαιτούνται τουλάχιστον οι μισές σελίδες μιας κανονικής έκδοσης. Λόγο λοιπόν των σχετικών περιορισμών, αρκούμα στην παράθεση ενός μικρού δείγματος των όσων σπουδαίων είχε να μας πει ο Βασίλης Αλαγιάννης, παραπέμποντας τους ενδιαφερομένους να έρθουν σε επαφή μαζί του όταν με το καλό επιστρέψει από τα ταξίδια του μέλιτος και τα πάτρια εδάφη (δείτε σχετική ερώτηση).

Στην ιστοσελίδα του χορευτικού μιλά για τον παππού σου τον Θρασύβουλο, προς την οποία ονομάστηκε και η ομάδα που ηγείστηκε. Από εκεί

κληρονόμησε την παραδοσιακή Πιστεύω πως να μεριά της μπτέρας φλογέρα αλλά κλέφτικα. Του άλλα με τη δημοπιλα αδυναμία στα μεγνή θητικά βέβαια

τραγουδούσε. Η μάνα της ακόμη σπάτη την ειδικά σιώπη

Από τη γή σου Κατάγοντας

πατέρας Είχε ανά όμως και αποφύγει

Εσύ όμως κεφαλή από